

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 21 listopada 1938 r.

Nr 31

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OBWIESZCZENIA URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

WYKŁADNIA USTAWY O OPŁATACH STEMPLOWYCH:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

715

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 16 listopada 1938 r.

o zjednoczeniu z Rzecząpospolitą Polską ziem odzyskanych w listopadzie 1938 r. i o rozciągnięciu na te ziemie mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych.

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. Ziemie odzyskane we Frydeckiem, w Czadeckiem, w Jaworzynie Spiskiej, w Pieninach, w dolinie Popradu oraz w źródłowisku Udawy, stają się z dniem objęcia ich przez władze polskie nierozdzielną częścią Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. Ziemie, wymienione w art. 1, otrzymują wspólny z Rzecząpospolitą Polską ustrój konstytucyjny i wspólną organizację władz.

Art. 3. (1) Ziemie, odzyskane we Frydeckiem i w Czadeckiem, włącza się do województwa śląskiego. Na ziemie te rozciąga się moc obowiązującą ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r. zawierającej statut organiczny województwa śląskiego.

(2) Ziemie odzyskane w Jaworzynie Spiskiej, w Pieninach oraz w dolinie Popradu włącza się do województwa krakowskiego.

(3) Ziemie odzyskane w źródłowisku Udawy włącza się do województwa lwowskiego.

Art. 4. Przepisy obowiązujące dotychczas na ziemiach, wymienionych w art. 1, należy stosować z uwzględnieniem nowego stanu prawnego.

Art. 5. Na ziemie, wymienione w art. 1, rozciąga się moc obowiązującą:

1) aktów ustawodawczych, wymienionych w dekretach Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 534) i z dnia 19 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 549) z późniejszymi zmianami;

2) ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) z późniejszymi zmianami oraz z tą zmianą, że:

a) przepisy art. 2a dotyczą również osób, które mają w dniu 1 grudnia 1938 r. miejsce zamieszkania i prawo swojszczyzny w jednej z gmin na ziemiach, wymienionych w art. 1 dekretu niniejszego, jeżeli osoby te (lub ich ojcowie, u dzieci nieślubnych — matki) odpowiadają innym warunkom, przewidzianym w art. 2a,

b) przepisy ustępu drugiego art. 3 dotyczą również osób pochodzenia polskiego, które w dniu 1 grudnia 1938 r. miały miejsce zamieszkania na ziemiach, wymienionych w art. 1.

Art. 6. Na ziemie odzyskane w Jaworzynie Spiskiej, w Pieninach, w dolinie Popradu oraz w źródłowisku Udawy rozciąga się moc obowiązującą następujących aktów ustawodawczych z późniejszymi zmianami:

1) ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 6, poz. 32);

2) ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656);

3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 111, poz. 932);

4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922);

5) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911);

6) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 934);

7) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202);

8) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 310);

9) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 311);

10) ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357);

11) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396).

Art. 7. Na ziemiach, wymienionych w art. 1, stosuje się odpowiednio:

1) przepisy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1938 r. o przerachowaniu zobowiązań opiewających na walutę czesko-słowacką (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 535) z tą zmianą, że termin, od którego waluta czeska przestanie być prawnym środkiem płatniczym na poszczególnych obszarach ziem, wymienionych w art. 1, określi rozporządzenie Ministra Skarbu;

2) przepisy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 listopada 1938 r. o tymczasowym uregulowaniu ubezpieczeń społecznych na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 572).

Art. 8. Stosunki i stanowisko prawne osób pozostających w służbie Państwa na ziemiach, wymienionych w art. 1, określają przepisy polskie.

Art. 9. (1) Na ziemie, wymienione w art. 1, rozciąga się właściwość miejscową następujących sądów okręgowych:

1) na ziemie we Frydeckiem i w Czadeckiem — właściwość sądu okręgowego w Cieszynie;

2) na ziemie w Jaworzynie Spiskiej, w Pieninach i w dolinie Popradu — właściwość sądu okręgowego w Nowym Sączu;

3) na ziemie w źródłowisku Udawy — właściwość sądu okręgowego w Jaśle.

(2) Właściwość miejscową sądów grodzkich dla ziem, wymienionych w art. 1, określi rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości.

Art. 10. Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy przejściowe i uzgadniające, związane z rozciągnięciem na powyższe obszary aktów ustawodawczych, określonych w art. 5 pkt 1 i art. 6.

Art. 11. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
W. Świętosławski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

Minister Komunikacji: *Ulrych*

Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

Minister Poczt i Telegrafów: *E. Kaliński*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 listopada 1938 r. Nr 87, poz. 585).

716

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 października 1938 r.

o utworzeniu i zniesieniu niektórych urzędów celnych i posterunków celnych w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się:

1) graniczne urzędy celne kolejowe: w Boguminie, Szumbarku, Gnojniku i Mostach;

2) graniczne urzędy celne drogowe: w Boguminie — Most, Wierzbicy, Rychwałdzie, Pietwałdzie i Dolnych Toszonowicach;

3) oddział Urzędu Celnego w Boguminie pod nazwą: „Oddział Urzędu Celnego w Boguminie — Poczta", oddział drogowy Urzędu Celnego w Szumbarku i oddział drógowy Urzędu Celnego w Mostach;

4) posterunki celne: w Pietwałdzie, Dziedzinie, Błędowicach, Górnych Sobieszowicach, Górnych Domasłowicach, Dobracicach, Kameralnej Ligotce i Górnej Łomnie.

§ 2. a) Urzędom Celnym w Boguminie, Szumbarku, Gnojniku i Mostach nadaje się uprawnienia urzędów celnych I kl. w zakresie odprawy celnej osobowej i towarowej;

b) Urzędom Celnym w Boguminie — Most, Wierzbicy, Rychwałdzie, Pietwałdzie i Dolnych Toszonowicach oraz oddziałom drogowym Urzędów Celnych w Szumbarku i Mostach nadaje się uprawnienia urzędów celnych II kl. w zakresie odprawy celnej osobowej i towarowej, a oddziałowi Urzędu Celnego w Boguminie — Poczta nadaje się uprawnienia w zakresie odprawy celnej przesyłek pocztowych;

c) do zakresu działania Posterunków Celnych w Pietwałdzie, Dziedzinie, Błędowicach, Górnych Sobieszowicach, Górnych Domasłowicach, Dobracicach, Kameralnej Ligotce i Górnej Łomnie należy odprawa celna osób i ich środków lokomocji, dokonywana w czasie obowiązującym graniczne urzędy celne ustanowione przy drogach kołowych.

§ 3. Znosi się:

1) urzędy celne: w Gołkowicach, Marklowicach, Kaczycach Dolnych, Kaczycach Górnych i Istebnej;

2) oddziały drogowe Urzędu Celnego w Cieszynie: Most Jubileuszowy i Most Główny;

3) posterunki celne: w Gorzyczkach, Godowie, Skrbeńsku, Moszczenicy, 2 posterunki w Marklowicach Górnych, w Zebrzydowicach, Pogwizdowie, Marklowicach, Cieszynie, Błogocicach, 2 posterunki w Puńcowie, w Dzięgielowie, 3 posterunki w Górnej Lesznie, w Cisownicy, Jaworniku, Bystrej i 2 posterunki w Jaworzynce.

§ 4. Likwidację urzędów celnych w Gołkowicach, Marklowicach, Kaczycach Dolnych, Kaczycach Górnych i Istebnej porucza się Urzędowi Celnemu w Cieszynie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 11 października 1938 r.

Minister Skarbu *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 listopada 1938 r. Nr 86, poz. 581).

717

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 listopada 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W taryfie celnej wywozowej, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami: z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 470), z dnia 3 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 332), z dnia 26 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 442), z dnia 21 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 635), z dnia 30 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388 i Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 397), z dnia 11 sierpnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 494) oraz z dnia 29 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 461), wprowadza się następujące zmiany:

1) W grupie V po pozycji 43 dodaje się nową pozycję 44 w brzmieniu:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
„44.	Włókno lniane . . .	100.—"

2) W uwagach do grupy V dodaje się:

a) nową uwagę 6 o treści:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
„6.	Włókno lniane, wywożone za zaświadczeniami Ministerstwa Przemysłu i Handlu	bez cła";

b) nową uwagę 7 o treści:

„7. Włókno lniane, wywożone przez osoby zamieszkałe w pasie granicznym w ilości nie przekraczającej jednorazowo 10 kg . bez cła";

c) nową uwagę 8 o treści:

„8. Włókno lniane w ilości do 10 kg włącznie, przeznaczone do własnego użytku osób wyjeżdżających za granicę oraz włókno lniane wysyłane za granicę pocztą, koleją lub innymi środkami komunikacyjnymi w ilości również nie przekraczającej 10 kg . . . bez cła".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 listopada 1938 r. Nr 86, poz. 582).

718

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 listopada 1938 r.

w sprawie zgłoszenia i zaofiarowania do skupu mienia posiadanego za granicą oraz należności od zagranicy.

Na podstawie art. 10 i 22 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) w brzmieniu nadanym dekretami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 488), z dnia 3 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 528) oraz z dnia 6 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 571) zarządzam co następuje:

§ 1. Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, są obowiązane zgłosić Bankowi Polskiemu w ciągu dni 30 od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego posiadane za granicą zagraniczne pieniądze, złoto, papiery procentowe i dywidendowe zarówno zagraniczne jak i krajowe opiewające na walutę zagraniczną, kupony od takich papierów, należności od zagranicy z wszelkich tytułów (z tytułu rachunków w instytucjach kredytowych, udzielonych kredytów, umów o ubezpieczenie, rent i świadczeń okresowych itp.), bez względu na to czy dowód należności znajduje się w kraju czy za granicą, posiadane za granicą nieruchomości oraz wszelkiego rodzaju inne prawa majątkowe (udziały w przedsiębiorstwach itp.).

§ 2. W zgłoszeniu podać należy:

a) rodzaj pieniędzy, ich walutę oraz sumę, na jaką opiewają;

b) rodzaj złota (monety, sztaby, odlewy itp.), jego wagę i próbę;

c) rodzaj i nazwę papierów procentowych i dywidendowych (obligacje, akcje, kupony itp.) oraz sumę nominalną, na jaką opiewają;

d) rodzaj i tytuł należności oraz jej wysokość i termin wymagalności;

e) rodzaj nieruchomości (nieruchomość wiejska lub miejska, grunt orny, łąka, las, dom mieszkalny itp.), jej obszar i zabudowanie oraz ustanowione na niej obciążenia;

f) rodzaj innego prawa majątkowego (udziały w przedsiębiorstwach itp.).

§ 3. (1) Obowiązek, przewidziany w § 1, stosuje się do osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, jeżeli łączna wartość posiadanego przez nie mienia, podlegającego zgłoszeniu w myśl § 1, przekracza równowartość 5.000 złotych. Posiadane za granicą nieruchomości podlegają zgłoszeniu bez względu na ich wartość; wartość tych nieruchomości należy jednak uwzględniać zawsze przy ustalaniu łącznej wartości, powyżej której istnieje obowiązek zgłoszenia.

(2) Obowiązek, przewidziany w § 1, nie dotyczy jednak należności, zgłoszonych w myśl przepisów wydanych na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnym Miastem Gdańskiem (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 279).

§ 4. Osoby obowiązane do zgłoszenia w myśl rozporządzenia niniejszego mają nadto obowiązek zaofiarować Bankowi Polskiemu do skupu, równocześnie ze zgłoszeniem, całkowitą sumę posiadanych za granicą zagranicznych pieniędzy i złota oraz zlecić Bankowi Polskiemu na jego żądanie posiadane za granicą papiery procentowe i dywidendowe do sprzedaży, a wszelkie inne należności do inkasa.

§ 5. (1) Osoby obowiązane do zgłoszenia w myśl rozporządzenia niniejszego mają nadto obowiązek na żądanie Banku Polskiego udzielać mu wszelkich wyjaśnień i dostarczać wszelkich danych, dotyczących mienia podlegającego zgłoszeniu.

(2) Osoby, które w myśl przepisu § 4 udzieliły Bankowi Polskiemu zlecenia sprzedaży lub inkasa, są obowiązane dostarczyć Bankowi Polskiemu na jego żądanie wszelkich dokumentów, potrzebnych do wykonania tego zlecenia, oraz udzielić mu wszelkiej pomocy potrzebnej do wykonania zlecenia.

§ 6. Dowodem dopełnienia obowiązków, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, jest odpowiednie zaświadczenie Banku Polskiego.

§ 7. Dane zgłoszone w myśl §§ 1 i 2 oraz dostarczone Bankowi Polskiemu w myśl § 5 nie będą przez Bank Polski udzielane władzom skarbowym.

§ 8. Od obowiązków, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym są wolne:

a) banki dewizowe;

b) osoby korzystające w Polsce z prawa zakrajowości oraz zawodowi konsulowie państw obcych i przydani im zawodowi urzędnicy, jeżeli osoby te posiadają obywatelstwo państwa wysyłającego;

c) mający miejsce zamieszkania w Polsce obywatele tych państw, które w zakresie spraw uregulowanych w rozporządzeniu

niniejszym bądź w ogóle obowiązków analogicznych nie wprowadziły, bądź nie stosują ich do obywateli Państwa Polskiego.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 listopada 1938 r. Nr 86, poz. 583).

719

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 9 września 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu o rejestrze praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych.

Na podstawie art. 19 ust. (2) i 27 ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. o rejestrowych prawach rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 302) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia odnoszą się do ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. o rejestrowych prawach rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 302).

§ 2. Władza administracji ogólnej, dokonywająca rejestracji zgodnie z przepisami o ruchu pojazdów mechanicznych, prowadzi rejestr praw rzeczowych na zarejestrowanych lub zgłoszonych do ewidencji pojazdach mechanicznych, których stałe miejsce postoju znajduje się na podległym jej obszarze.

§ 3. Pojazd mechaniczny, na którym ma być ustanowione rejestrowe prawo rzeczowe, wpisuje się do rejestru pod oddzielnym numerem bieżącym.

§ 4. Rejestr powinien zawierać nagłówek i 6 rubryk według wzoru, stanowiącego załącznik do rozporządzenia niniejszego.

Nagłówek zawiera: numer bieżący rejestru, rodzaj rejestrowego prawa rzeczowego, opis pojazdu mechanicznego według następujących cech: a) rodzaj i przeznaczenie, b) marka, c) model i rok produkcji, d) numer silnika, e) numer podwozia, f) rodzaj nadwozia, g) numer rejestracyjny lub wzmianka o potwierdzeniu zgłoszenia oraz imię, nazwisko (nazwę) i miejsce zamieszkania (siedzibę) kupującego (zastawcy).

W poszczególnych rubrykach będą uwidocznione następujące dane:

w pierwszej — numer bieżący wpisu,
w drugiej — suma wierzytelności,
w trzeciej — sumy częściowych spłat,
w czwartej — treść wpisu zawierająca imię, nazwisko (nazwę) i miejsce zamieszkania (siedzibę) osoby, której służy rejestrowe prawo rzeczowe (sprzedawca, wierzyciel) z wymienieniem daty umowy i daty wpisu,
w piątej — datę wygaśnięcia rejestrowego prawa rzeczowego,
w szóstej — wzmianki o egzekucji, orzeczenia sądu oraz zmiany i wykreślenia.

W szóstej rubryce dokonuje się wpisów w dwóch poddziałkach; w pierwszej uwidacznia się numer bieżący wpisu, do którego odnosi się dokonany wpis, w drugiej jego treść wymieniającą rodzaj i datę dokumentu, będącego podstawą wpisu oraz datę wpisu.

Urzędnik prowadzący rejestr podpisuje dokonane wpisy w rubrykach czwartej i szóstej pod datą dokonania wpisu.

§ 5. Dla każdego pojazdu będzie przeznaczona jedna karta (dwie stronice).

Jeżeli karta nie wystarczy na wpisy odnoszące się do danego pojazdu, należy do dalszych wpisów użyć nowej karty z oznaczeniem, że jest dalszym ciągiem rejestru; równocześnie należy to zaznaczyć na karcie dotychczasowej.

§ 6. Dla poszczególnych rodzajów pojazdów mogą być prowadzone osobne księgi rejestru.

§ 7. Księgi rejestru powinny być oprawione trwale.

Każda księga będzie oznaczona na zewnątrz napisem: „Rejestr praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych" tudzież rzymską liczbą według kolejności założenia. W razie prowadzenia osobnych ksiąg rejestru dla poszczególnych rodzajów pojazdów należy rodzaj pojazdu uwidocznić na zewnątrz odpowiednim napisem.

W każdej księdze poszczególne karty będą opatrzone numerami bieżącymi, a na ostatniej stronicy każdej księgi winno się znajdować podpisane przez prowadzącego rejestr i jego bezpośredniego przełożonego poświadczenie liczby kart.

§ 8. Rejestr prowadzi wyznaczony do tego urzędnik; prowadzenie rejestru może być poruczone aplikantowi sądowemu.

§ 9. Wpisy do rejestru będą dokonywane na podstawie decyzji władzy rejestrowej lub orzeczenia sądu.

§ 10. Wpisy do rejestru będą dokonywane według kolejności wpływu zgłoszeń lub zawiadomień.

Przed ostatecznym załatwieniem wcześniejszego zgłoszenia lub zawiadomienia nie można na zasadzie późniejszego zgłoszenia lub zawiadomienia zezwolić na wpis dotyczący tego samego przedmiotu.

§ 11. Każdy wpis powinien być oddzielony od następnych poprzeczną linią.

Wpisy i części ich pozbawione znaczenia wskutek następnych zmian i wykreśleń należy podkreślić czerwonym atramentem.

§ 12. Dla każdego pojazdu prowadzi się oddzielne akta, które obejmują dokumenty i pisma, stanowiące podstawę wpisu lub składane urzędowi prowadzącemu rejestr i dotyczące pojazdu.

§ 13. Zgłoszenia o ustanowienie rejestrowych praw rzeczowych powinny być składane na piśmie lub do protokołu przed urzędnikiem prowadzącym rejestr.

Zgłoszenie powinno zawierać:

1) oznaczenie władzy administracji ogólnej, do której wniosek jest skierowany,

2) oznaczenie miejsca stałego postoju pojazdu z podaniem dokładnego adresu,

3) opis pojazdu z wyszczególnieniem rodzaju i przeznaczenia, marki, modelu, roku produkcji, numeru silnika, numeru podwozia i rodzaju nadwozia,

4) oznaczenie numeru rejestracyjnego lub dane o potwierdzeniu zgłoszenia,

5) imię i nazwisko (nazwę), zawód i miejsce zamieszkania (siedzibę) osoby, która ustanawia rejestrowe prawo rzeczowe oraz osób, które zawiadomić należy o powziętej decyzji,

6) oznaczenie rodzaju rejestrowego prawa rzeczowego na pojeździe,

7) sumę wierzytelności,

8) zwięzłe ujęcie treści wpisu, który ma być ujawniony w rejestrze, z dokładnym oznaczeniem osoby, na rzecz której ma być ustanowione rejestrowe prawo rzeczowe.

Zgłoszenie podpisuje kupujący (art. 28) lub zastawca (art. 31). Podpisujący zgłoszenie powinien być osobą wymienioną w dowodzie rejestracyjnym lub potwierdzeniu zgłoszenia (ust. 2 pkt 4).

§ 14. Do zgłoszenia o ustanowienie rejestrowego prawa rzeczowego należy dołączyć:

1) umowę sprzedaży z rejestrowym zastrzeżeniem na rzecz sprzedawcy prawa własności do czasu uiszczenia ceny kupna (art. 28) lub umowę zastawniczą (art. 31),

2) dowód rejestracyjny bądź — jeżeli pojazd nie jest rejestrowany — potwierdzenie zgłoszenia oraz dowód oclenia lub — jeżeli pojazd jest zbudowany w kraju — świadectwo pochodzenia (§ 13 ust. 2 pkt 4).

§ 15. Do zgłoszenia należy dołączyć tyle jego odpisów, ile jest osób, które zawiadomić należy o powziętej decyzji.

§ 16. Dowód rejestracyjny lub potwierdzenie zgłoszenia (§ 13 ust. 2 pkt 4) podlega zwrotowi po umieszczeniu na nim wzmianki o ustanowieniu rejestrowego prawa rzeczowego. Wzmianka powinna podawać rodzaj rejestrowego prawa rzeczowego oraz numer rejestru i być podpisana przez urzędnika prowadzącego rejestr.

Zwrot innych dokumentów następuje na żądanie osoby, która podpisała zgłoszenie, po złożeniu do akt uwierzytelnionych odpisów.

§ 17. Jeżeli zgłoszenie nie odpowiada przepisom §§ 13, 14 i 15, a z jego treści nie wynika, że należy je odrzucić, władza rejestrowa wzywa zgłaszającego, aby w wyznaczonym terminie usunął wskazane mu braki.

W razie bezskutecznego upływu tego terminu należy zgłoszenie odrzucić.

§ 18. Treść decyzji zapadłej zgodnie ze zgłoszeniem i bez żadnych ograniczeń powinna być ujęta w formie zwięzłej notatki z powołaniem się na treść zgłoszenia.

Decyzja odmowna lub tylko częściowo zgodna ze zgłoszeniem powinna zawierać uzasadnienie.

§ 19. Decyzja powinna być doręczona zgłaszającemu oraz tym osobom, których praw

dotyczą dozwolone wpisy. Do decyzji należy dołączyć odpis zgłoszenia.

§ 20. W razie wniesienia zażalenia władza rejestrowa niezwłocznie prześle zażalenie wraz z aktami sprawy sądowi okręgowemu. Władza rejestrowa poda, czy zażalenie wniesione zostało w przepisanym terminie.

§ 21. Władza rejestrowa wykona niezwłocznie orzeczenie sądowe nakazujące wpis lub wykreślenie wpisu.

O wykonaniu orzeczenia zawiadomi osoby, których praw dotyczą wpisy.

§ 22. Księgi rejestru mogą być zniszczone z upływem pięciu lat po wykreśleniu ostatniego wpisu w danej księdze.

Dokumenty niezwrócone mogą być zniszczone z upływem pięciu lat po wykreśleniu wpisu, do którego się odnoszą.

§ 23. Każdy ma prawo przeglądać pod nadzorem urzędnika w godzinach przez władzę rejestrową wyznaczonych rejestr i akta tudzież żądać wydania z nich urzędowych odpisów i wyciągów oraz zaświadczeń, że pojazd nie jest obciążony rejestrowym prawem rzeczowym.

§ 24. Osoba, która podpisała zgłoszenie o ustanowienie rejestrowego prawa rzeczowego powinna zgłosić władzy rejestrowej wszelkie zmiany danych wymienionych w § 13 ust. (2) pkt 2, 3 i 4; zgłoszenie zmian powinno nastąpić w ciągu 2 tygodni od dnia, w którym obowiązany do zgłoszenia dowiedział się o zmianach.

Inne osoby ujawnione w rejestrze mogą również zgłosić władzy rejestrowej zmiany tych danych.

§ 25. Jeżeli pojazd, na którym ciąży rejestrowe prawo rzeczowe, został sprzedany z licytacji publicznej, władza, która dokonała tej sprzedaży, zawiadomi o tym władzę rejestrową celem uczynienia wzmianki w rejestrze.

Po uprawomocnieniu się planu podziału sumy osiągniętej ze sprzedaży pojazdu władza rejestrowa na podstawie zawiadomienia sądu, który przeprowadził podział, zarządzi wykreślenie prawa rzeczowego.

§ 26. W razie skierowania egzekucji do wierzytelności zabezpieczonej rejestrowym prawem rzeczowym (art. 13) lub do pojazdu przez wierzyciela, na rzecz którego jest ustanowione rejestrowe prawo rzeczowe (art. 34), władza rejestrowa na podstawie bądź orzeczenia właściwego sądu, bądź zawiadomienia komornika o zarządzonych środkach egzekucyjnych zarządzi o tym wzmiankę w rubryce szóstej rejestru.

Wzmianka o skierowaniu egzekucji do pojazdu mechanicznego nastąpi tylko na żądanie wierzyciela.

§ 27. O wydanie wypisu z rejestru lub zaświadczenia, że pojazd nie jest obciążony prawem rzeczowym (art. 11), należy zwrócić się w przypadku:

1) gdy pojazd jest zaopatrzony w tablice rejestracyjne — do władzy, która wydała te tablice,
2) braku takich tablic — do władzy rejestrowej, na której obszarze znajduje się pojazd.

Władzy rejestrowej należy podać opis pojazdu (rodzaj i przeznaczenie, markę, model, rok produkcji, numer silnika, numer podwozia, o ile jest wiadomy, rodzaj nadwozia i numer rejestracyjny).

§ 28. W razie wykreślenia w rejestrze rejestrowego prawa rzeczowego władza rejestrowa na wniosek interesowanego zarządzi wykreślenie wzmianki o rejestrowym prawie rzeczowym, umieszczonej na dowodzie rejestracyjnym lub na potwierdzeniu zgłoszenia.

§ 29. Szczegółową instrukcję o prowadzeniu rejestru praw rzeczowych, akt oraz skorowidzów wyda Minister Komunikacji.

§ 30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 listopada 1938 r. Nr 87, poz. 586).

Załącznik do rozp. Min Komunikacji z dnia 9 września 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 719).

Nr rejestru..........

Rodzaj rejestrowego prawa rzeczowego:..........

Nr rejestru..........

1) Opis pojazdu mechanicznego: a) rodzaj i przeznaczenie .... b) marka ....
c) model i rok produkcji .... d) numer silnika ....
e) numer podwozia .... f) rodzaj nadwozia ....
g) numer rejestracyjny .... lub wzmianka o potwierdzeniu zgłoszenia ....
(urząd i data)

2) Imię, nazwisko (nazwa) i miejsce zamieszkania (siedziba) kupującego (zastawcy) ....

1	2	3	4	5	6	
Nr b.	Suma wierzytelności	Suma częściowych spłat	Treść wpisu	Data wygaśnięcia rejestrowego prawa rzeczowego	Wzmianki o egzekucji, orzeczenia sądu, zmiany i wykreślenia	
			Imię i nazwisko (nazwa) .... miejsce zamieszkania (siedziba) osoby, której służy rejestrowe prawo rzeczowe (sprzedawcy, wierzyciela) .... data umowy .... data wpisu .... (podpis urzędnika)		do Nr b. wpisu	

720

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 3 listopada 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach w postępowaniu, wiążącym się z rejestrem praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. o rejestrowych prawach rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 302) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły powołane w rozporządzeniu niniejszym bez określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. o rejestrowych prawach rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 302).

(2) Paragrafy powołane w rozporządzeniu niniejszym z dodatkiem „rozp." oznaczają paragrafy rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 9 września 1938 r. o rejestrze praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 586).

(3) Skrót „rejestr" oznacza rejestr praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych (art. 17).

§ 2. (1) Zgłoszenie, którego celem jest wpis rejestrowego prawa rzeczowego (art. 2) do rejestru na podstawie umowy sprzedaży (art. 28) lub umowy zastawniczej (art. 31), podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,5% od sumy wierzytelności, która ma być zabezpieczona rejestrowym prawem rzeczowym.

(2) Zgłoszenie celem wpisu przelewu uprawnień z tytułu rejestrowego prawa rzeczowego (art. 6) podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,25% od sumy przelanej jednocześnie wierzytelności, zabezpieczonej rejestrowym prawem rzeczowym.

(3) Opłata przewidziana w ust. (1) bądź (2) nie może wynosić mniej niż 5 zł.

(4) Od załączników do zgłoszenia, wymienionego w ust. (1) bądź (2), oraz od wniesionych wraz z takim zgłoszeniem dalszych egzemplarzy bądź odpisów zgłoszenia opłata nie należy się.

(5) Podania wnoszone do władzy rejestrowej (§ 2 rozp.), dotyczące rejestru, nie wymienione w ust. (1) i (2), podlegają opłacie stemplowej według zasad art. 145 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404); należy zatem uiścić:

a) w każdym przypadku 5 zł, b) po 50 gr od każdego załącznika, jako też od każdego dalszego egzemplarza lub odpisu podania, złożonych wraz z podaniem.

(6) Wymienione w § 24 rozp. podania, zawierające zgłoszenie zmiany danych wpisanych do rejestru, są wolne od opłaty stemplowej.

§ 3. Do opłat stemplowych przewidzianych w § 2 stosuje się art. 140, 143, 144, 148 ust. (2), art. 150 — 153 ustawy o opłatach stemplowych oraz §§ 175, 176, 178, 181, 182 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r., zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 842). Do podań, wymienionych w § 2 ust. (5), stosuje się nadto art. 148 ust. (1) ustawy o opłatach stemplowych.

§ 4. (1) Jeżeli zgłoszenie, wymienione w § 2 ust. (1) bądź (2), zostało załatwione odmownie, a kwota uiszczona tytułem opłaty stemplowej (§ 2 ust. (1) bądź (2)) wraz z dodatkiem 10% (§ 9) wynosi więcej niż 5 zł 50 gr, to władza rejestrowa wydaje z urzędu osobie, która wniosła zgłoszenie, zaświadczenie ułożone według następującego schematu:

„NN . . . . . (co do osób fizycznych określenie zawodu) zamieszkały (mający siedzibę) w . . . . ul. . . . . . uiścił opłatę stemplową wraz z dodatkiem 10% od zgłoszenia w przedmiocie wpisu rejestrowego prawa rzeczowego. Zgłoszenie zostało załatwione odmownie. Opłata została uiszczona znaczkami stemplowymi wartości nominalnej . . . . . zł . . . gr (w Kasie Urzędu Opłat Stemplowych — Urzędu Skarbowego — w . . . . . . w dniu . . . . , poz. dziennika . . . . . . w kwocie . . . . . zł . . . gr). Zgodnie z § 4 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 3 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 587) powstała nadpłata w kwocie . . . . . . zł . . . . . gr".

(2) Celem ustalenia nadpłaty, która ma być wymieniona w zdaniu ostatnim zaświadczenia, należy od kwoty, która została uiszczona tytułem opłaty wraz z dodatkiem 10%, odliczyć 5 zł 50 gr.

Jeżeli np. celem uiszczenia opłaty naklejono na podaniu znaczki stemplowe wartości nominalnej 100 zł (za które zapłacono — z uwzględnieniem dodatku 10% — 110 zł), bądź jeżeli uiszczono gotówką w kasie urzędu skarbowego 110 zł (z czego przypada na opłatę stemplową 100 zł, a na dodatek 10% — 10 zł), to należy jako nadpłatę wymienić 104 zł 50 gr, tj. różnicę między 110 zł a 5 zł 50 gr.

(3) Zaświadczenie, wymienione w ust. (1) i (2), jest wolne od opłaty stemplowej (art. 160 pkt 1 ustawy o opłatach stemplowych w związku z art. 142 pkt 8 tejże ustawy).

(4) W aktach władzy rejestrowej powinny znajdować się: referat wydanego zaświadczenia oraz dowód doręczenia. Na zgłoszeniu, jeżeli opłatę uiszczono znaczkami stemplowymi, bądź na załączonym do zgłoszenia pokwitowaniu ka-

sy urzędu opłat stemplowych (urzędu skarbowego), należy umieścić adnotację w brzmieniu następującym: „W dniu . . . . 19 . . wydano zaświadczenie o nadpłacie wynoszącej . . . . zł . . . . gr."

§ 5. (1) Urząd opłat stemplowych bądź urząd skarbowy — na wniosek pisemny, do którego jest załączone zaświadczenie o nadpłacie (§ 4), zarządzi zaliczenie nadpłaty na poczet innych danin publicznych, należnych od osoby wymienionej w zaświadczeniu, bądź — w braku innych należności — wypłacenie gotówką. Jeżeli opłata stemplowa została uiszczona znaczkami stemplowymi, to do powzięcia decyzji określonej w zdaniu poprzedzającym, jest właściwy każdy urząd opłat stemplowych oraz każdy urząd skarbowy, któremu jest poruczony wymiar opłat stemplowych. W razie uiszczenia gotówką jest właściwy urząd opłat stemplowych (urząd skarbowy), w którego kasie opłata stemplowa została uiszczona.

(2) Zaliczenie na poczet innych danin publicznych bądź wypłacenie gotówką nie nastąpią w razie przedstawienia wniosku po upływie roku od doręczenia zaświadczenia o nadpłacie.

(3) Urząd opłat stemplowych (urząd skarbowy), jeżeli jest zdania, że nadpłata została w zaświadczeniu o nadpłacie podana w kwocie wyższej niż wypada w myśl § 4 ust. (2), przedstawia sprawę przełożonej izbie skarbowej, która rozstrzyga ostatecznie.

(4) Jeżeli osoba, wymieniona w zaświadczeniu o nadpłacie, żąda we wniosku pisemnym (ust. (1)) ustalenia nadpłaty w kwocie wyższej niż wymieniona w zaświadczeniu o nadpłacie, urząd opłat stemplowych (urząd skarbowy) przedstawia sprawę przełożonej izbie skarbowej, która rozstrzyga ostatecznie.

(5) Wniosek pisemny (ust. (1)) jest wolny od opłaty stemplowej (art. 142 pkt 8 ustawy o opłatach stemplowych).

§ 6. Uwierzytelnienie odpisu przez władzę rejestrową (art. 20 ust. (2)) podlega w myśl art. 157 ustawy o opłatach stemplowych opłacie stemplowej:

a) w wysokości 2 zł od każdej stronicy pełnej lub zaczętej, jeżeli władza rejestrowa odpis sporządziła i poświadczyła;
b) w wysokości 1 zł od każdej stronicy pełnej lub zaczętej w razie uwierzytelnienia odpisu sporządzonego przez stronę.

§ 7. Wypis z rejestru podlega w myśl art. 157 ust. (1) (zdanie drugie) ustawy o opłatach stemplowych opłacie w wysokości 2 zł od każdej stronicy pełnej lub zaczętej.

§ 8. Zaświadczenie władzy rejestrowej, że pojazd nie jest obciążony rejestrowym prawem rzeczowym, podlega opłacie stemplowej w wysokości 10 zł.

§ 9. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 155) opłaty stemplowe, wymienione w §§ 2 oraz 6—8, mają być uiszczone z dodatkiem 10%.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 listopada 1938 r. Nr 87, poz. 587).

721

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 października 1938 r.

o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617), zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) wprowadza się zmiany następujące:

w punkcie I 2b) 2) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 17 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 132), z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71) z dnia 6 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 586), z dnia 3 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 164), z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502), z dnia 22 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 7) i z dnia 9 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60. poz. 464) po wyrazie „Dames" dodaje się przecinek i wyraz „Korale" oraz po wyrazie „Lot" dodaje się przecinek i wyrazy „Płaskie Extra".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 listopada 1938 r. Nr 87, poz. 588).

722

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 października 1938 r.

o zmianie cennika soli i solanki.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) zarządzam co następuje:

§ 1. Cennik soli i solanki załączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1936 r. o cenach soli i solanki (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 347) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 100) i z dnia 18 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 158) zmienia się w sposób następujący:

Dział oznaczony literą „D" cennika otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Sól biała — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg, za

1 kg . . . . 3,3 gr

2. Sól biała — bez opakowania w hurtowni za

1 kg . . . . 6,5 gr".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 listopada 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 listopada 1938 r. Nr 87, poz. 589).

723

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 24 października 1938 r.

w sprawie ratyfikacji i wejścia w życie porozumienia między Polską a Szwecją w formie not wymienionych w Warszawie w dniu 5 marca 1938 r. dotyczącego clenia produktu „Renad Tallolja".

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 23 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 425) nastąpiła w dniu 13 września 1938 r. ratyfikacja porozumienia zawartego między Polską a Szwecją w formie not wymienionych w Warszawie w dniu 5 marca 1938 r. dotyczącego clenia produktu „Renad Tallolja" oraz że powyższe porozumienie wchodzi w życie dnia 25 października 1938 r. na podstawie jego punktu 2.

Tekst wspomnianego porozumienia wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 kwietnia 1938 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż porozumienia (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 261).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 listopada 1938 r. Nr 87, poz. 593).

724

OBWIESZCZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 6 listopada 1938 r.

o sprostowaniu błędów w tekście ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. o rejestrowych prawach rzeczowych na pojazdach mechanicznych.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt 1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się w tekście ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. o rejestrowych prawach rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 302) błędy następujące:

1) w art. 31 ust. (1) pkt 1) zamiast „zastępcy" powinno być „zastawcy",

2) w ostatnim wierszu art. 41 zamiast „(art. 15)" powinno być „(art. 14)".

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*
Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 listopada 1938 r. Nr 87, poz. 595).

725

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 listopada 1938 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 2 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 571) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) z uwzględnieniem zmian wynikających z dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 29 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 488), z dnia 3 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 528) i z dnia 6 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 571).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 listopada 1938 r. Nr 86, poz. 584).

Załącznik do obw. Min. Skarbu z dnia 7 listopada 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 725).

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 26 kwietnia 1936 r.

w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 30 marca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 186) postanawiam co następuje:

Art. 1.

(1) Środkami płatniczymi w rozumieniu dekretu niniejszego są pieniądze (monety, banknoty oraz wszelkie znaki pieniężne papierowe), tudzież weksle, czeki, asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłat i przekazy. Pieniądze, nie mające w kraju obiegu ustawowego (pieniądze zagraniczne), oraz weksle, czeki, asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłat i przekazy, opiewające na waluty zagraniczne i płatne za granicą (dewizy), stanowią środki płatnicze zagraniczne.

(2) Przez wyrażenie „handel zagranicznymi środkami płatniczymi" rozumie się zawieranie lub wykonywanie wszelkich umów, w których wyniku ma nastąpić lub następuje przeniesienie własności lub posiadania zagranicznych środków płatniczych.

(3) Cudzoziemcem w rozumieniu dekretu niniejszego jest osoba fizyczna lub prawna, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, nie wyłączając zagranicznych oddziałów (filij, agentur, przedstawicielstw) przedsiębiorstw i instytucyj krajowych.

(4) Jako osoby, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, uważa się również położone na terytorium Polski przedsiębiorstwa i zakłady przemysłowe, handlowe itp., których zarządy lub właściciele mają miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, oraz znajdujące się w Polsce oddziały (filie, agentury, przedstawicielstwa) przedsiębiorstw i instytucyj zagranicznych.

(5) Przepisy dekretu niniejszego oraz wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych stosuje się do obszaru W. M. Gdańska analogicznie jak do terytorium zagranicznego.

(6) Zawarte w dekrecie niniejszym oraz w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych zakazy przekazywania, wysyłania i wywozu za granicę lub sprowadzania z zagranicy stosują się do wolnego obszaru celnego analogicznie jak do terytorium zagranicznego.

Art. 2.

(1) Wszelkie zakazy i ograniczenia, zawarte w dekrecie niniejszym oraz w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych, nie mają zastosowania do Banku Polskiego.

(2) Podlegają jednak zakazom i ograniczeniom, zawartym w dekrecie niniejszym oraz w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych, obroty dokonywane na prowadzonych przez Bank Polski rachunkach cudzoziemców.

Art. 3.

(1) Jako organ wykonywający przepisy dekretu niniejszego w zakresie, ustalonym w rozporządzeniach wykonawczych, powołaną zostaje Komisja Dewizowa. Liczbę członków Komisji Dewizowej oraz sposób ich powoływania określi rozporządzenie wykonawcze z tym, że przewodniczącego Komisji mianuje Minister Skarbu.

(2) Komisja Dewizowa rozstrzyga ostatecznie według swobodnego uznania bez obowiąz-

ku uzasadniania swych decyzyj. Decyzje Komisji mogą być bądź ogólne, bądź też dotyczyć poszczególnych spraw. Decyzje ogólne Komisja Dewizowa wydaje w formie zarządzeń, ogłaszanych w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu". Decyzje Komisji Dewizowej mogą uzależniać zezwolenie na czynności zabronione lub zwolnienie od obowiązków, ustanowionych w dekrecie niniejszym albo w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych, od dopełnienia określonych warunków.

(3) Komisja Dewizowa jest uprawniona do pobierania opłat manipulacyjnych od poszczególnych swoich czynności urzędowych w oznaczonej przez siebie wysokości.

(4) Podania i zgłoszenia, wnoszone do Komisji Dewizowej, oraz udzielane przez nią zezwolenia, jak również wszelka z tą Komisją korespondencja, wolne są od opłat stemplowych.

Art. 4.

Jeżeli w dekrecie niniejszym lub w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych jest mowa o zezwoleniu, rozumieć należy, — o ile z brzmienia lub treści danego przepisu inaczej nie wynika, — zezwolenie Komisji Dewizowej.

Art. 5.

(1) Handel zagranicznymi środkami płatniczymi, jeżeli jedną ze stron nie jest Bank Polski lub przedsiębiorstwo bankowe, które uzyskało od Ministra Skarbu odpowiednie uprawnienia (uprawnienia dewizowe), jest bez zezwolenia zabroniony.

(2) Minister Skarbu ustala warunki i zakres udzielanych uprawnień dewizowych i może je na podstawie swobodnego uznania, bez obowiązku podania powodów, ograniczyć, zawiesić lub cofnąć.

(3) Listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi, oraz jej zmiany ogłasza Minister Skarbu w dziale urzędowym „Monitora Polskiego".

Art. 6.

(1) Handel złotem, sprowadzanie go z zagranicy i wywóz za granicę, jak również stawianie go do dyspozycji cudzoziemców, są bez zezwolenia zabronione. Przez wyrażenie „handel złotem" rozumie się zawieranie lub wykonywanie wszelkich umów, w których wyniku ma nastąpić lub następuje przeniesienie własności lub posiadania złota.

(2) Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się do złota w monetach, zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawowy środek płatniczy (art. 1), jak i nie mających nigdzie obiegu ustawowego, tudzież w sztabach, w postaci odlewów i przedmiotów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu, oraz w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci.

(3) Wysyłanie i wywóz za granicę złota w stanie przerobionym we wszelkiej postaci, platyny w postaci zarówno przerobionej jak i nieprzerobionej oraz kamieni szlachetnych i innych klejnotów są bez zezwolenia zabronione w zakresie ustalanym rozporządzeniami Ministra Skarbu.

Art. 7.

Nabywanie zagranicznych papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów, sprowadzanie tych walorów z zagranicy, jak również nabywanie od cudzoziemców oraz sprowadzanie z zagranicy polskich papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takichże papierów — jest bez zezwolenia zabronione.

Art. 7a.

Sprowadzanie do kraju z zagranicy bez zezwolenia środków płatniczych w zakresie ustalanym rozporządzeniami Ministra Skarbu jest zabronione.

Art. 8.

(1) Wszelkiego rodzaju przekazywanie, wysyłanie i wywóz za granicę środków płatniczych, bez względu na walutę, na jaką one opiewają, są bez zezwolenia zabronione.

(2) Stawianie przez osoby fizyczne lub prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, do dyspozycji cudzoziemców wszelkiego rodzaju środków płatniczych, w szczególności zaś dokonywanie z polecenia lub na rzecz cudzoziemców przekazów, przelewów, wpłat i wypłat jest bez zezwolenia zabronione. Stawianiem do dyspozycji cudzoziemca środków płatniczych jest również udzielenie mu pełnomocnictwa do odbioru lub dysponowania środkami płatniczymi.

(3) Przelew wierzytelności, należnej cudzoziemcowi od osoby fizycznej lub prawnej, mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, jak również wstąpienie osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela — cudzoziemca wobec dłużnika, mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, są bez zezwolenia zabronione.

(4) Wszelkiego rodzaju dysponowanie przez osoby fizyczne lub prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, posiadanymi za granicą środkami płatniczymi, złotem (art. 6 ust. (2), papierami procentowymi, dywidendowymi i kuponami od takich papierów, książeczkami oszczędnościowymi i wkładkowymi, należnościami od zagranicy z wszelkich tytułów, posiadanymi za granicą nieruchomościami, jak również wszelkiego rodzaju innymi prawami majątkowymi, jest bez zezwolenia zabronione bez względu na to, czy następuje w kraju, czy też za granicą. Nie jest dysponowaniem w rozumieniu powyższego przepisu przyjęcie należnego świadczenia, jeżeli przedmiot tego świadczenia zostaje sprowadzony do kraju.

(5) Wysyłanie i wywóz za granicę papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych i wkładkowych, są bez zezwolenia zabronione.

(6) Stawianie przez osoby fizyczne lub prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, do dyspozycji cudzoziemców papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych i wkładkowych, jak również wykonywanie dyspozycyj cudzoziemców, dotyczących powyższych wartości, są bez zezwolenia zabronione.

(7) Wysyłanie pocztą za granicę środków płatniczych, papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów, jak również książeczek oszczędnościowych i wkładkowych, może odbywać się z zachowaniem przepisów ustępów poprzedzających wyłącznie w listach lub paczkach wartościowych oraz w listach poleconych, nadawanych na pocztę w stanie otwartym. Komisja Dewizowa może zezwolić na wysyłanie pocztą za granicę powyższych wartości także w przesyłkach zamkniętych.

Art. 9.

(1) Udzielanie kredytu cudzoziemcom lub poręki za spłatę takich kredytów przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, jest bez zezwolenia zabronione.

(2) Uzyskanie kredytu od cudzoziemca oraz udzielenie poręki za spłatę takiego kredytu przez osobę fizyczną lub prawną, mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, wymaga zgłoszenia w Banku Polskim.

(3) Przepis ustępu poprzedzającego nie dotyczy kredytów, udzielanych nabywcom przez sprzedawców w postaci towaru (tzw. „kredyty towarowe").

Art. 10.

(1) Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, są obowiązane:

a) zgłosić oraz zaofiarować do skupu bądź zlecić do sprzedaży lub inkasa instytucjom, które wskażą rozporządzenia wykonawcze, posiadane za granicą zagraniczne środki płatnicze i złoto (art. 6, ust. (2), zagraniczne i krajowe opiewające na walutę zagraniczną papiery procentowe i dywidendowe oraz kupony od takich papierów, należności od zagranicy z wszelkich tytułów, posiadane za granicą nieruchomości jak również wszelkiego rodzaju inne prawa majątkowe;

b) udowodnić wobec instytucyj, które wskażą rozporządzenia wykonawcze, dopełnienie powyższych obowiązków.

(2) Przepis ustępu poprzedzającego obowiązuje w zakresie ustalanym rozporządzeniami Ministra Skarbu, które określą również, w jakiej postaci nastąpić winno zaspokojenie należności od zagranicy oraz sposób, w jaki udowodnić należy dopełnienie obowiązków przewidzianych w artykule niniejszym.

(3) Komisja Dewizowa może zwolnić od obowiązków przewidzianych w ustępach (1) i (2).

Art. 11.

Każde przedsiębiorstwo bankowe i instytucja kredytowa, nie wyłączając przedsiębiorstw i instytucyj spółdzielczych, oraz te przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, które prowadzą z zagranicą interesy handlowe albo swoją działalnością poważnie oddziaływują na obrót pieniężny z zagranicą, — mogą być poddawane nadzorowi specjalnych komisarzy rządowych, wyznaczanych przez Ministra Skarbu na koszt danego przedsiębiorstwa lub instytucji.

Art. 12.

(1) We wszystkich przypadkach, w których spełnienie świadczenia pieniężnego wymaga zezwolenia stosownie do przepisów dekretu niniejszego lub wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, dłużnikowi służy prawo na żądanie wierzyciela wpłacenia równowartości takiego świadczenia w walucie krajowej do Banku Polskiego lub do banku, posiadającego odpowiednie uprawnienia dewizowe, na rachunek wierzyciela.

(2) Zasądzone oraz wyegzekwowane od dłużnika po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego świadczenia, wymagające zezwolenia w myśl tego dekretu lub wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, winny być na wniosek wierzyciela przez dłużnika lub organy egzekucyjne w równowartości tych świadczeń w walucie krajowej wpłacone do Banku Polskiego lub do banku, posiadającego odpowiednie uprawnienia dewizowe, na rachunek wierzyciela.

(3) Warunki dysponowania przez wierzyciela sumami, wpłaconymi na jego rachunek na zasadzie artykułu niniejszego, ustali rozporządzenie wykonawcze.

Art. 13.

(1) Dla wszelkich obrotów i rozrachunków w zagranicznych środkach płatniczych obowiązują kursy banknotów zagranicznych lub dewiz, notowane w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie (dla pieniędzy zagranicznych — kursy, podawane w rubryce ceduły „Bilety bankowe", dla dewiz zaś—kursy w rubryce „Czeki i wypłaty"). W razie braku notowań w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie obowiązuje kurs zagranicznych środków płatniczych ustalany i ogłaszany przez

Bank Polski w dziale urzędowym „Monitora Polskiego".

(2) Do obrotów i rozrachunków w zagranicznych środkach płatniczych, których kursy nie są ogłoszone ani w urzędowej cedule giełdowej, ani przez Bank Polski, mogą być stosowane odpowiednie kursy zagraniczne.

(3) Komisja Dewizowa może zezwolić na stosowanie do obrotów i rozrachunków w zagranicznych środkach płatniczych kursów innych niż obowiązujące na podstawie ustępów poprzedzających.

Art. 14.

Poza kursami notowanymi w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie oraz ustalanymi i ogłaszanymi przez Bank Polski, ogłaszanie innych kursów krajowych lub zagranicznych, określających stosunek zagranicznych środków płatniczych lub złota do złotego, jest bez zezwolenia zabronione. Zakazu tego nie stosuje się do Banku Polskiego, któremu wolno ogłaszać również kursy zagraniczne złotego, oraz nie dotyczy ustalania i ogłaszania stosunku zagranicznych środków płatniczych lub złota do złotego przez właściwe władze państwowe w przypadkach ustawowo przewidzianych.

Art. 14a.

Ministrowie Skarbu i Sprawiedliwości mogą określić w drodze rozporządzenia sposób stosowania przepisów dekretu niniejszego w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym.

Art. 14b.

Rozporządzenia Ministra Skarbu określą sposób kontroli nad wykonywaniem przepisów dekretu niniejszego przy przekraczaniu granicy.

Art. 15.

Minister Skarbu władny jest w drodze rozporządzeń, pod warunkami przez siebie ustalanymi, zezwalać na wykonywanie czynności, dekretem niniejszym zakazanych lub ograniczonych, oraz zwalniać od ustanowionych w tym dekrecie obowiązków.

Art. 16.

(1) Kto bez zezwolenia Ministra Skarbu (art. 15) lub Komisji Dewizowej (art. 4) albo wbrew warunkom takiego zezwolenia dokonywa czynności, której zabraniają przepisy art. 5 ust. (1), art. 6, art. 7, art. 7a, art. 8, art. 9 ust. (1),

podlega karze więzienia do lat 5 i grzywny.

(2) Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze aresztu do lat 2 i grzywny, albo jednej z tych kar.

(3) Sąd może zastosować karę przewidzianą w ust. (2) także wtedy, gdy zachodzi przypadek mniejszej wagi, zasługujący na szczególne uwzględnienie.

(4) Sąd orzeka karę nie niższą, niż 3 lata więzienia i 100.000 złotych grzywny, jeżeli sprawca uczynił sobie proceder z popełniania przestępstw, określonych w artykule niniejszym; w tym przypadku sąd może również wymierzyć grzywnę do wysokości nieograniczonej.

(5) Karom, przewidzianym w ust. (1) i (3), podlegają również osoby upoważnione do rozstrzygania o działalności instytucji, które dowiedziawszy się o zamiarze popełnienia przestępstwa, określonego w artykule niniejszym, przez pracownika tej instytucji, nie starały się zapobiec jego popełnieniu lub powstaniu skutku przestępnego, albo też dowiedziawszy się o takim już popełnionym przestępstwie, nie zawiadomiły o tym Komisji Dewizowej.

(6) Przepisu art. 6 kodeksu karnego nie stosuje się do przestępstw, polegających na wykroczeniu przeciwko przepisom art. 8 ust. (4) i art. 9 ust. (1).

Art. 17.

(1) Kto wykracza przeciwko przepisom art. 10 lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych, albo nie dopełnia warunków, pod jakimi otrzymał zwolnienie od obowiązków określonych w tych przepisach,

podlega karze więzienia do lat 5 i grzywny.

(2) Przepisy art. 16 ust. (2) — (4) stosuje się tu odpowiednio.

Art. 18.

(1) W razie skazania za przestępstwo określone w art. 16 lub 17 na więzienie, sąd orzeka przepadek będących przedmiotem przestępstwa: złota, pieniędzy, papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów, bez względu na to, czyją stanowią własność. W razie skazania za powyższe przestępstwa na karę aresztu i grzywny lub jedną z tych kar sąd orzec może przepadek tych przedmiotów.

(2) W razie skazania za powyższe przestępstwa sąd może orzec przepadek także innych wartości i praw majątkowych, będących przedmiotem przestępstwa, bez względu na to, czyją stanowią własność.

Art. 19.

(1) Kto bez zezwolenia Ministra Skarbu (art. 15) lub Komisji Dewizowej (art. 4) albo wbrew warunkom takiego zezwolenia:

a) stosuje do obrotów lub rozrachunków w zagranicznych środkach płatniczych kurs wyższy od obowiązującego w myśl art. 13,
b) ogłasza kursy krajowe lub zagraniczne, których ogłaszanie jest zabronione przepisami art. 14,

podlega karze więzienia do lat 2 i grzywny.

(2) Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze aresztu do roku i grzywny, albo jednej z tych kar.

(3) Sąd może zastosować karę przewidzianą w ust. (2) także wtedy, gdy zachodzi przypadek mniejszej wagi, zasługujący na szczególne uwzględnienie.

(4) Karom, przewidzianym w ust. (1) i (3), podlegają również osoby upoważnione do rozstrzygania o działalności instytucji, które, dowiedziawszy się o zamiarze popełnienia przestępstwa, określonego w artykule niniejszym, przez pracownika tej instytucji, nie starały się zapobiec jego popełnieniu, lub powstaniu skutku przestępnego albo też, dowiedziawszy się o takim już popełnionym przestępstwie, nie zawiadomiły o tym Komisji Dewizowej.

Art. 20.

Kto wykracza przeciwko przepisowi art. 9 ust. (2),

podlega karze aresztu do roku i grzywny, lub jednej z tych kar.

Art. 20a.

(1) Kto w celu uzyskania dla siebie lub innej osoby zezwolenia, wymaganego przez przepisy dekretu niniejszego, przytacza dane niezgodne z rzeczywistością lub przedstawia fałszywe dowody,

podlega karze aresztu i grzywny.

(2) Tym samym karom podlega, kto czynu, określonego w ust. (1), dopuszcza się w celu uzyskania zwolnienia od obowiązków, wynikających z art. 10 lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych

Art. 20b.

Kto wykracza przeciwko nakazom lub zakazom, zawartym w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 14b,

podlega karze aresztu do roku i grzywny, lub jednej z tych kar.

Art. 21.

Przestępstwa, przewidziane w dekrecie niniejszym, należą do właściwości sądów okręgowych z wyjątkiem przestępstw, przewidzianych w art. 20b, które należą do właściwości sądów grodzkich.

Art. 21a.

(1) Dochodzenia w sprawach o przestępstwa, przewidziane w dekrecie niniejszym oraz w dekrecie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnym Miastem Gdańskiem (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 279), prowadzi prokurator bezpośrednio bądź za pośrednictwem władz skarbowych i ich organów wykonawczych.

(2) Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia, które władze skarbowe i ich organy wykonawcze uprawnione są do powyższych czynności.

(3) Do prowadzenia dochodzeń stosuje się przepisy postępowania karnego, przy czym władzom skarbowym oraz ich organom wykonawczym służą uprawnienia policji państwowej.

(4) Policja państwowa działa w zakresie ścigania przestępstw określonych w ust. (1) w zastępstwie nieobecnych organów władz skarbowych. O wykryciu przestępstwa i o przedsięwziętych czynnościach policja państwowa zawiadamia niezwłocznie właściwego prokuratora i właściwą władzę skarbową.

Art. 22.

Wykonanie dekretu niniejszego porucza się w części objętej art. 16—21 Ministrowi Sprawiedliwości, w odniesieniu do art. 14a Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości, w odniesieniu do art. 12 Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, w części pozostałej Ministrowi Skarbu.

Art. 23.

(1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. w sprawie wywozu za granicę złota (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 156).

726

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 3 października 1938 r.

o sprostowaniu błędu w tekście drugiego protokołu dodatkowego z dnia 22 lipca 1938 r. do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Rumunią z dnia 23 czerwca 1930 r.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt 3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się błąd w przekładzie polskim drugiego protokołu dodatkowego z dnia 22 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 64, poz. 485) do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Rumunią, podpisanej w Warszawie dnia 23 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 84, poz. 726), a mianowicie na stronie 1142 w wierszu 27 od góry wspomnianego Nr 64 Dziennika Ustaw z 1938 r. zamiast wyrazu „wywozowe" powinno być „przywozowe".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 listopada 1938 r. Nr 87, poz. 596).

727

OBWIESZCZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 10 listopada 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz włókna lnianego oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tych zaświadczeń.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) podaję do wiadomości co następuje:

§ 1.

(1) Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz włókna lnianego, przewidziane w uwadze 6 do grupy V w odniesieniu do poz. 44 taryfy celnej wywozowej, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 4 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 582), będą wydawane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Rada Handlu Zagranicznego R. P. będzie wydawać wspomniane w ustępie poprzednim zaświadczenia przez swoich delegatów, czynnych przy izbach przemysłowo-handlowych, tylko eksporterom wpisanym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu do rejestru eksporterów włókna lnianego.

§ 2.

(1) Do rejestru eksporterów włókna lnianego będą wpisane przedsiębiorstwa, które:

a) wykażą się posiadaniem świadectwa przemysłowego:
od I do VI kategorii przemysłowej — dla przedsiębiorstw przemysłowych,
od I do II kategorii handlowej — dla przedsiębiorstw handlowych,
III kategorii handlowej — dla spółdzielni, które ponadto powinny wykazać się zaświadczeniem o przynależności do jednego ze związków rewizyjnych spółdzielni;

b) są wpisane do rejestru handlowego i prowadzą prawidłowe księgi handlowe;

c) posiadają prawnie zarejestrowany znak towarowy, względnie które przedstawią dowód zgłoszenia takiego znaku w Urzędzie Patentowym R. P.;

d) złożą opinię właściwej terytorialnie dla danego przedsiębiorstwa izby przemysłowo-handlowej, wydaną w porozumieniu z właściwą izbą rolniczą, o kwalifikacjach handlowych przedsiębiorstwa, ustalanych w myśl wytycznych podawanych izbom przemysłowo - handlowym i izbom rolniczym przez Radę Handlu Zagranicznego R. P.;

e) złożą deklarację, w której zobowiążą się:
I. zapewnić organom kontrolującym dostęp do składów i pomieszczeń służących do przechowywania i przygotowywania towaru,
II. poddać się sankcjom ustalonym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych i podanym do wiadomości eksporterów za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego R. P., która upoważniona jest do stosowania tych sankcyj w przypadkach stwierdzenia wykroczeń eksporterów przeciwko przepisom obwieszczenia niniejszego,
III. stosować się do szczególnych zarządzeń i przepisów, jakie w zakresie wywozu włókna lnianego zostaną wydane poza niniejszym obwieszczeniem przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych i podane do wiadomości eksporterów za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego R. P.

(2) Podania o wpisanie do rejestru eksporterów włókna lnianego należy składać do Ministerstwa Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego R. P.

(3) Do podania powinny być dołączone dokumenty stwierdzające zaistnienie okoliczności, pozwalających w myśl przepisu ust. (1) na wpisanie przedsiębiorstwa do rejestru eksporterów włókna lnianego.

(4) O wpisaniu do rejestru eksporterów włókna lnianego względnie o odmówieniu takiego wpisu Ministerstwo Przemysłu i Handlu zawiadamiać będzie zainteresowane przedsiębiorstwa i Radę Handlu Zagranicznego R. P.

§ 3.

Przedsiębiorstwa zarejestrowane w Ministerstwie Przemysłu i Handlu na zasadzie obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 grudnia 1936 r. o warunkach uzyskania zaświadczeń eksportowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymywania kwitów wywozowych przy wywozie lnu oraz o wykazie izb przemysłowo-handlowych, za których pośrednictwem będą wydawane te zaświadczenia (Monitor Polski z 1937 r. Nr 23, poz. 36) obowiązane są dostosować się do wymagań przepisów niniejszych w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie obwieszczenia niniejszego.

§ 4.

(1) Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz włókna lnianego

będą wydawane w dwóch rodzajach: na włókno lniane standaryzowane i niestandaryzowane.

(2) Zaświadczenia na wolny od cła wywóz włókna lnianego standaryzowanego będą wydawane według wzoru, stanowiącego załącznik Nr 1 do obwieszczenia niniejszego, po stwierdzeniu przez inspektora Rady Handlu Zagranicznego R. P., że uczyniono zadość wymogom przepisów standaryzacyjnych.

(3) Zaświadczenia na wolny od cła wywóz włókna lnianego niestandaryzowanego będą wydawane według wzoru, stanowiącego załącznik Nr 2 do obwieszczenia niniejszego, po zadeklarowaniu przez eksportera, że wywozi włókno lniane niestandaryzowane, które jednak zostało opakowane i poznakowane zgodnie z przepisami standaryzacyjnymi (§ 5).

(4) Od powyższych zaświadczeń mogą być pobierane opłaty, pokrywające koszty wydawania tych zaświadczeń oraz wykonywania zarządzeń i przepisów dotyczących wywozu włókna lnianego. Wysokość tych opłat ustala Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych, po wysłuchaniu opinii Rady Handlu Zagranicznego R. P., która będzie podawać wysokość ustalanych opłat do wiadomości eksporterów.

§ 5.

(1) Przepisy standaryzacyjne ustalające sposoby opakowania i znakowania wszelkiego włókna lnianego wywożonego za granicę, normy jakościowe towaru standaryzowanego i sposób jego sortowania oraz przechowywania, jak również warunki dotyczące urządzeń i pomieszczeń, służących do przygotowania towaru standaryzowanego i ewentualnie inne warunki, którym odpowiadać powinny wywożone włókno lniane i działalność przedsiębiorstw eksportowych — ustalane będą przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Rady Handlu Zagranicznego R. P.

(2) Wniosek Rady Handlu Zagranicznego R. P. w zakresie norm jakościowych towaru standaryzowanego i sposobów jego sortowania, przechowywania, opakowania i znakowania winien być oparty na opracowaniach Komisji Standaryzacyjnej Lnu i Konopi, która zostanie ustanowiona w drodze oddzielnego zarządzenia Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych. Komisji tej może być powierzone opracowanie również innych zagadnień z pośród spraw wymienionych w ust. (1).

(3) Przepisy standaryzacyjne będą podawane do wiadomości eksporterów za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego R. P.

§ 6.

(1) Do kontroli należytego stosowania przepisów standaryzacyjnych powołany jest inspektorat standaryzacyjny Rady Handlu Zagranicznego R. P.

(2) Inspektorat standaryzacyjny składa się:

z Głównego Inspektora, którego zatwierdza Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych z pośród kandydatów przedstawionych przez Radę Handlu Zagranicznego R. P. oraz

inspektorów i personelu pomocniczego, którzy są powoływani przez Radę Handlu Zagranicznego R. P. w trybie przez nią ustalonym, na wniosek Głównego Inspektora.

(3) Regulamin wykonywania czynności kontrolnych przez Głównego Inspektora, inspektorów i personel pomocniczy zatwierdza Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 7.

Kontrola jakości towaru standaryzowanego odbywa się w składach kontrolnych prowadzonych lub uznanych przez Radę Handlu Zagranicznego R. P. za nadające się w myśl § 8 do przeprowadzenia kontroli standaryzacyjnej.

§ 8.

Skład może być uznany jako kontrolny, jeżeli:

a) położony jest w jednej z miejscowości, których wykaz ustali Rada Handlu Zagranicznego R. P.;
b) położony jest przy bocznicy kolejowej i posiada prawa składu zawozowego; Rada Handlu Zagranicznego R. P. może w wyjątkowych wypadkach i na okres nie dłuższy niż do 31.VII. 1939 r. uznać jako kontrolny skład prywatny nie odpowiadający temu warunkowi, z wyjątkiem uznanych czesalni ręcznych, które mogą być zwolnione na stałe od tego wymogu;
c) nadaje się do wykonywania czynności kontrolnych w szczególności przez to, że posiada odpowiednio duże i widne pomieszczenie do sortowania i wiązania włókna; niedostatecznie duże pomieszczenie do sortowania nie dyskwalifikuje składu, gdy istnieje przy nim obszerne podwórze o twardej nawierzchni, umożliwiającej przeprowadzenie na niej sortowania kontrolnego większych partii włókna, ich ważenia itp.;
d) posiada pomieszczenie dla przechowywania gotowego towaru w objętości co najmniej 10-ciu wagonów i potrzebne urządzenia.

§ 9.

(1) Po dokonaniu kontroli standaryzacyjnej każda bela towaru oraz załadowany tym towarem wagon winien być oplombowany przez organa kontrolne Rady Handlu Zagranicznego R. P.

(2) Jeżeli kontrola towaru standaryzowanego odbywa się w składzie zwolnionym od wymogu wymienionego w § 8 ust. b), to przewóz towaru z takiego składu do wagonu może odbywać się tylko w warunkach uniemożliwiających zanieczyszczenie towaru i pod okryciem zabezpieczającym od zamoknięcia.

(3) Wzór plomby ustala Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem

Rolnictwa i Reform Rolnych, podając go do wiadomości Rady Handlu Zagranicznego R. P.

§ 10.

Zastosowanie właściwego opakowania i znakowania włókna lnianego niestandaryzowanego, o ile ono nie zostało skontrolowane w miejscu nadania, sprawdzane jest w czasie transportu lub na stacjach granicznych przez upoważnione do tego organa kontrolne Rady Handlu Zagranicznego R. P.

§ 11.

(1) W wypadku stwierdzenia przez inspektorat standaryzacyjny Rady Handlu Zagranicznego R. P. w trybie nadkontroli, przeprowadzonej w czasie transportu lub na stacjach granicznych, że zaświadczenie zwalniające od cła na towar standaryzowany wydane zostało niezgodnie z obowiązującymi przepisami, zostanie ono cofnięte.

(2) To samo ma zastosowanie odnośnie towaru niestandaryzowanego, gdy sprawdzenie tego towaru w myśl § 10 wykaże niewłaściwe jego opakowanie lub znakowanie.

§ 12.

W razie stwierdzenia przekroczenia przez przedsiębiorstwo wymogów obwieszczenia niniejszego, Ministerstwo Przemysłu i Handlu na wniosek Rady Handlu Zagranicznego R. P. lub z własnej inicjatywy może wstrzymać czasowo wydawanie zaświadczeń na bezcłowy wywóz włókna lnianego, lub skreślić przedsiębiorstwo z rejestru eksporterów.

§ 13.

Rada Handlu Zagranicznego R. P. przedkładać będzie Ministerstwom: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych przy końcu każdego sezonu eksportowego sprawozdania z działalności w zakresie obwieszczenia niniejszego.

§ 14.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 13 listopada 1938 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 listopada 1938 r. Nr 258, poz. 608).

Załącznik Nr 1
do § 4 ust. 2 obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu (Dz.Urz. Min. Sk., poz. 727).

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU
PAŃSTWOWY INSTYTUT EKSPORTOWY.

Warszawa, dnia . . . . . . 193 . . r.

Seria A.

Zaświadczenie na wolny od cła wywóz włókna lnianego.

Nr . . . . . .

Ministerstwo Przemysłu i Handlu stwierdza, że wywożone przez firmę . . . .
ze stacji kolejowej (portu) . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . .

standaryzowane włókno lniane:

Len czesany maszynowo
Len czesany ręcznie
Len trzepany
Pakuły uszlach. maszynowo *
Targaniec ręczny
Wyczeski (kądziel) maszynowe
Wyczeski (kądziel) ręczne

z magazynu kontrolnego Nr . . . . z rejonu . . . . . .
. . . . . . bel (sztuk) . . . . . Nr Nr bel . . . . .
kg netto . . . . słownie . . . .
odpowiada wymogom obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu (Monitor Polski Nr 258/1938 r., poz. 608) i jako takie może być zwolnione od cła wywozowego na podstawie uwagi 6 do 44 poz. taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 86/1938 r., poz. 582).

Zaświadczenie niniejsze ważne jest w ciągu miesiąca od daty wystawienia, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności zaświadczenia towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

DYREKTOR

M. P.

* Niepotrzebne skreślić.

Załącznik Nr 1
do § 4 ust. 2 obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 727).

. . . ., dnia . . . . 193 . . r.

Seria A.

Nr . . . .

Do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.
Państwowy Instytut Eksportowy
w Warszawie.

Urząd Celny w . . . . stwierdza, że dnia . . . . . . 193 . . r., przy pozycji rejestru wywozu Nr . . . . . odprawił w wywozie

standaryzowane włókno lniane:

wysyłane przez firmę . . . .
w ilości bel (sztuk) . . . . . Nr Nr bel . . . .
kg netto . . . . . . słownie . . . .
ze stacji (portu) . . . .
w wagonie Nr . . . .
statkiem . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . .

NACZELNIK URZĘDU CELNEGO:

M. P.

Specyfikacja towaru: (wypełnia Delegat Rady Handlu Zagranicznego R. P.).

Len czesany maszynowo kg (netto) . . . . . .
Len czesany ręcznie " " . . . . . .
Len trzepany " " . . . . . .
Pakuły uszlach. maszynowo * " " . . . . . .
Targaniec ręczny " " . . . . . .
Wyczeski (kądziel) maszynowe " " . . . . . .
Wyczeski (kądziel) ręczne " " . . . . . .

Razem kg (netto) . . . . . .

Włókno wychodzi z magazynu kontrolnego Nr . . . Rejon . . . .

Podpis Delegata . . . .

* Niepotrzebne skreślić.

Załącznik Nr 2
do § 4 ust. 3 obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu (Dz Urz. Min. Sk., poz. 727).

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU
PAŃSTWOWY INSTYTUT EKSPORTOWY.

Warszawa, dnia . . . . . . 193 . . r.
Seria B.

Zaświadczenie na wolny od cła wywóz włókna lnianego.

Nr . . . .

Ministerstwo Przemysłu i Handlu stwierdza, że wywożone
przez firmę . . . .
ze stacji kolejowej (portu) . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . .

niestandaryzowane włókno lniane:

Len czesany maszynowo
Len czesany ręcznie
Len trzepany
Pakuły uszlach. maszynowo *
Targaniec ręczny
Wyczeski (kądziel) maszynowe
Wyczeski (kądziel) ręczne
Len międlony

z magazynu kontrolnego Nr . . . . z rejonu . . . . . .
. . . . . . bel (sztuk) . . . . . Nr Nr bel . . . . .
kg netto . . . . słownie . . . .
odpowiada wymogom obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu (Monitor Polski Nr 258/1938 r., poz. 608) i jako takie może być zwolnione od cła wywozowego na podstawie uwagi 6 do 44 poz. taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 86/1938 r., poz. 582).

Zaświadczenie niniejsze ważne jest w ciągu miesiąca od daty wystawienia, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności zaświadczenia towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

DYREKTOR

M. P.

Załącznik Nr 2
do § 4 ust. 3 obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 727).

. . . ., dnia . . . . 193 . . r.
Seria B.
Nr . . . .

**Do Ministerstwa Przemysłu i Handlu
Państwowy Instytut Eksportowy
w Warszawie.**

Urząd Celny w . . . . stwierdza, że dnia . . . . . . 193 . . r., przy pozycji rejestru wywozu Nr . . . . . odprawił w wywozie

niestandaryzowane włókno lniane

wysyłane przez firmę . . . .
w ilości bel (sztuk) . . . . . Nr Nr bel . . . .
kg netto . . . . . . słownie . . . .
ze stacji (portu) . . . .
w wagonie Nr . . . .
statkiem . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . .

NACZELNIK URZĘDU CELNEGO
M. P.

Specyfikacja towaru: (wypełnia Delegat Rady Handlu Zagranicznego R. P.).

Len czesany maszynowo		kg (netto) . . . . .
Len czesany ręcznie		" " . . . . . .
Len trzepany		" " . . . . . .
Pakuły uszlach. maszynowo	*	" " . . . . . .
Targaniec ręczny		" " . . . . . .
Wyczeski (kądziel) maszynowe		" " . . . . . .
Wyczeski (kądziel) ręczne		" " . . . . . .
Len międlony		" " . . . . . .
Razem		kg (netto) . . . . . .

Włókno wychodzi z magazynu kontrolnego Nr ... Rejon ....

Podpis Delegata . . . .

* Niepotrzebne skreślić.

728

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 10 listopada 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o warunkach uzyskania zaświadczeń eksportowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymania kwitów wywozowych przy wywozie za granicę standaryzowanego lnu czesanego i trzepanego.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu standaryzowanego (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 645) podaję do wiadomości co następuje:

§ 1.

Przewidziane w § 3 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 645) zaświadczenia eksportowe Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniające do otrzymania kwitów wywozowych przy wywozie za granicę standaryzowanego lnu czesanego i trzepanego, będą wydawane, według wzoru Nr 1 ustalonego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. o postępowaniu związanym z przyznawaniem zwrotów ceł przy wywozie za granicę niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 891) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 sierpnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 403), za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego R. P. przy zachowaniu trybu postępowania i warunków takich samych, jakie ustalone są dla uzyskania zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz włókna lnianego standaryzowanego w obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Hanndlu z dnia 10 listopada 1938 r. (Monitor Polski Nr 258, poz. 608).

§ 2.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 13 listopada 1938 r. i obowiązuje do odwołania. Równocześnie traci moc obowiązującą ob-

wieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnistwa i Reform Rolnych z dnia 23 grudnia 1936 r. o warunkach uzyskania zaświadczeń eksportowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymywania kwitów wywozowych przy wywozie lnu, oraz o wykazie izb przemysłowo-handlowych, za których pośrednictwem będą wydawane te zaświadczenia (Monitor Polski z 1937 r. Nr 23, poz. 36).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 listopada 1938 r. Nr 258, poz. 609).

729

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 listopada 1938 roku

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27.X. 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10.XI. 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 6 do 27 października 1938 r. umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

nnr	Data wylosowania	nnr	Data wylosowania
2975	27.X.—1938 r.	22543	6.X.—1938 r.
3985	20. „ „	23489	27. „ „
5348	13. „ „	24814	20. „ „
6811	6. „ „	25714	20. „ „
7068	27. „ „	31243	20. „ „
10697	6. „ „	31273	27. „ „
10845	27. „ „	32622	6. „ „
12903	13. „ „	33255	13. „ „
14148	6. „ „	34148	13. „ „
14655	27. „ „	34423	27. „ „
14864	20. „ „	35807	6. „ „
18098	13. „ „	36802	13. „ „
18206	6. „ „	37339	20. „ „
19800	13. „ „	38015	20. „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 listopada 1938 r. Nr 255, poz. 582).

730

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 4 listopada 1938 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% premiowej pożyczki dolarowej serii III.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie wypuszczenia serii III premiowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. nr 52, poz. 438), w dniu 2 listopada 1938 r. zostało wylosowanych 95 premii na ogólną sumę 37.500 dolarów według niżej podanych wielkości i numerów obligacji:

12.000 dol.

1246430

po 3.000 dol.

842555, 1253262

po 1.000 dol.

226298, 429210, 898891, 1105262, 1124417, 1327799, 1444990.

po 500 dol.

185882	374967	710656	1021906	1231231
301754	648497	953151	1134924	1389947

po 100 dol.

13102	416094	719281	1038349	1309909
121094	445575	746126	1114437	1342192
134311	465535	802822	1126285	1358364
178573	491769	828915	1136237	1359785
235244	524891	840794	1144324	1361713
256849	570502	866977	1150832	1370451
259621	592937	915282	1184950	1413789
272206	600622	925063	1194649	1420167
291673	627221	928982	1194681	1430001
297206	664232	937979	1214493	1439928
303815	667319	939486	1241644	1441134
328269	668152	962580	1252708	1446947
399333	673997	1004895	1257909	1449441
400417	693623	1028428	1269907	1481751
411677	700547	1032166	1276725	1485661

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 listopada 1938 r. Nr 259, poz. 613).

731

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr 518 (do art. 83 u. o. s.): Ministerstwo Skarbu zwalnia na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podatkowej od opłat stemplowych pisma zawierające oświadczenia pracownika państwowego, iż zgadza się, aby w razie przeniesienia go w stan spoczynku, niespłacona ewentualnie część zaliczki na uposażenie została potrącona z jego zaopatrzenia emerytalnego przez Państwowy Zakład Emerytalny. (Nr D. V. 4939/5/38).

Nr 519 (do art. 45, 47, 49 u. o. s.): Najwyższy Trybunał Administracyjny ustalił wyrokiem z dnia 27 maja 1938 r. L. Rej. 3811/36:

1) że na mocy art. 112 prawa o postępowaniu administracyjnym z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) ma zastosowanie do opłat stemplowych art. 2 ust. 3 powołanego prawa, który głosi: „Jeżeli wniesiono podanie do władzy niewłaściwej, winna ona **niezwłocznie** podanie to skierować do władzy jej zdaniem właściwej, z równoczesnym zawiadomieniem o tym wnoszącego, lub zwrócić mu podanie ze wskazaniem tej władzy";

2) że jeśli władza niewłaściwa wprawdzie skierowała podanie do władzy właściwej, ale uczyniła to w czasie takim, że w warunkach normalnego toku czynności władzy niewłaściwej nie można tego przesłania podania uważać za niezwłoczne i jeśli na skutek tego podanie wpłynęło do władzy właściwej po terminie, to strona nie może ponieść szkody, to ma być traktowane tak, jak gdyby wpłynęło do władzy właściwej w terminie.

W przypadku konkretnym podanie zawierające wniosek o zastosowanie art. 49 u. o. s. wpłynęło w dniu 11 sierpnia 1933 r. do Urzędu Opłat Stemplowych, który pismem z dnia 8 września 1933 r. przesłał podanie Izbie Skarbowej, gdzie wpłynęło w dniu 12 września 1933 r. Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł, że w przypadku konkretnym skierowanie podania do władzy właściwej nie nastąpiło niezwłocznie. (L. D. V. 27466/5/38).

732

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 listopada 1938 r.

L. D. V. 21003/2/38

w sprawie niepodpadania krewnych wstępnych pod pojęcie członków rodziny w rozumieniu art. 10 ust. ostatni ustawy o podatku dochodowym.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30 maja 1938 r. L. Rej. 5338/37.

— — — — — — — — — —

... Urząd Skarbowy odmówił odliczenia od ogólnego dochodu wymiaru, który podatnik wypłacił swoim rodzicom, uzasadniając tę odmowę postanowieniem art. 10 ust. ost. ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 6/36 Dz. U.), ponieważ rodzice ci nie są odrębnie opodatkowani podatkiem dochodowym.

Odwołanie od powyższego orzeczenia Komisja Odwoławcza załatwiła odmownie.

To orzeczenie Komisji Odwoławczej jest przedmiotem skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył, co następuje:

Skarga zarzuca obrazę art. 10 ust. 2-gi i ost. ustawy o państwowym podatku dochodowym, podtrzymując zarzuty odwołania, że rodzice skarżącego, którzy prowadzą odrębne gospodarstwo domowe, nie należą do członków rodziny skarżącego, ponieważ nie są na jego utrzymaniu jako głowy rodziny, a wypłacany im przez skarżącego wymiar opiera się na kontrakcie.

Niespornym jest, że skarżący na podstawie kontraktu zobowiązany jest do wypłacania swoim rodzicom wymiaru w wysokości oznaczonej umową, oraz że rodzice ci nie są odrębnie opodatkowani podatkiem dochodowym. Sporną natomiast jest kwestia, czy należy uznać rodziców za członków rodziny w rozumieniu ust. ost. art. 10 ustawy.

Otóż samo brzmienie ust. ost. art. 10 ustawy nie daje jeszcze dostatecznej podstawy do rozstrzygnięcia powyższej kwestii, jednak przy wykładni tego przepisu należy opierać się na tym pojęciu członków rodziny, które ustawa określiła dla celów podatku dochodowego i uwzględnić treść art. 11 ustawy ze względu na zachodzący między tymi przepisami powien związek rzeczowy. Wynikająca bowiem z ust. ost. art. 10 zasada nieodliczenia od dochodu płatnika procentów i periodycznych świadczeń na korzyść członków rodziny nieopodatkowanych odrębnie podatkiem dochodowym odnosi się do członków rodziny, o których mowa w art. 11 ustawy.

W rozumieniu zaś art. 11 ustawy (w brzmieniu poz. 6/36) pojęcie członków rodziny ograni-

czone jest do małżonka sądownie nierozłączonego i krewnych zstępnych, do których podatnik pozostaje w stosunku głowy rodziny, a wobec wspomnianego związku zachodzącego między art. 11 a art. 10 ust. ost. nie ma podstawy do zakreślenia pojęciu członków rodziny, użytemu w art. 10 ust. ost. szerszych ram. Wprawdzie według art. 28 ustawy za członków rodziny w myśl art. 26 i 27 uważa się także krewnych zstępnych i innych w art. 28 wyliczonych, jednak z wyraźnego brzmienia tego artykułu wynika, że tak rozszerzone pojęcie członków rodziny odnosi się tylko do art. 26 i 27 ustawy. **Krewni wstępni nie są zatem członkami rodziny w rozumieniu art. 10 ust. ost. ustawy.**

Mylnie więc władze skarbowe oparły odmowę odliczenia wymiaru od ogólnego dochodu na postanowieniu art. 10 ust. ost., który w rozpoznawanym wypadku nie ma zastosowania. Wyszedłszy zaś z powyższego mylnego założenia prawnego, nie zbadała władza pozwana, czy do odliczenia spornej kwoty od ogólnego dochodu zachodzą wymogi z ustępu przedostatniego art. 10, czy mianowcie oparte na umowie wymiaru periodyczne świadczenia podatnika na rzecz rodziców, które bezspornie ciążą na gruncie od nich nabytym, pozostają w związku gospodarczym z tym źródłem dochodu. Należy przy tym uwzględnić, że umowa wymiaru (Auszugsvertrag), co do której art. 96 ustawy wprowadczej do k. c. niem. utrzymał w mocy przepisy prawa partykularnego, przedstawia się według pruskiego prawa krajowego (Allgemeines Landrecht I 11 § 602, 605) jako umowa o dożywotnie zaopatrzenie (utrzymanie), jakie zastrzega dla siebie osoba zdająca majątek swój za życia jednemu z potomków, przy czym zresztą bliższe sformułowanie zasad tej umowy zależy w znacznej mierze od zapatrywań i zwyczajów ludności. Należało zatem zbadać, czy według treści konkretnej umowy wymiaru dla skarżącego jako nabywcy gruntu obciążonego dożywotnim na rzecz rodziców wymiarem dopełnienie obowiązku wypłacenia tego wymiaru jest istotnym warunkiem korzystania przez niego z przychodów tego gruntu, a więc i osiągania z tego źródła dochodu.

Gdy wskutek zaniechania zbadania tej istotnej dla oceny sprawy okoliczności władza pozwana dopuściła się wadliwości postępowania, należało zaskarżone orzeczenie uchylić. —

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

733

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 listopada 1938 r.

L. D. V. 28081/2/38

w sprawie potrącalności z dochodu osób prawnych, opodatkowanych na podstawie art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym, strat na udziałach w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością.

Do

Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu, nawiązując do ustępu ostatniego okólnika z dnia 3 marca 1931 r.— L. D. V. 1219/2/31 (urzędowy zbiór okólników z 1933 r. — str. 218 i 219), wyjaśnia, że również straty na udziałach w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością podlegają potrąceniu z dochodu osób prawnych opodatkowanych na podstawie art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

734

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1938 r.

L. D. V. 17097/3/38

w sprawie obowiązku w podatku od nieruchomości od budynków Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej, z których dochody obracane są na cele kultu religijnego.

Do

Izby Skarbowej
w Kielcach.

Ministerstwo Skarbu zwraca załączniki sprawozdania z dnia 26 kwietnia 1938 r. Nr II. 3/4/8/Z/38 z zatwierdzeniem wniosku, przedstawionego w powołanym sprawozdaniu i z poleceniem powiadomienia o tym petenta.

Zarazem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepis art. 13 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 613) — o ile dotyczy ulg i zwolnień budynków, należących do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego lub do jego osób prawnych, z których dochody służą wyłącznie celom

kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych członków kościoła — **nie ma** zastosowania w zakresie podatku od nieruchomości, ponieważ obowiązujący dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) w art. 2 pkt 2 takich ulg i zwolnień nie przewiduje.

Zaznacza się, że powyższa interpretacja wynika z użytych w art. 13 powołanego wyżej dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. słów **„stosownie** do obowiązujących przepisów prawnych", które przesądzają o ramowym charakterze tegoż art. 13, **uzależniającym** zwolnienia i ulgi w podatkach państwowych i komunalnych od przepisów poszczególnych ustaw podatkowych.

— — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym oraz
wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

735

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1938 r.

L. D. V. 13463/1/37

sprawie zbierania informacyj.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że zachodzą przypadki zwracania się kilku urzędów skarbowych do tego samego przedsiębiorstwa z żądaniem wskazania rozmiarów obrotów, dokonanych przez to przedsiębiorstwo z jego odbiorcami lub dostawcami. W ten sposób obarcza się częstokroć zbędną pracą przedsiębiorstwa, które już za pośrednictwem właściwych urzędów skarbowych lub biur informacyjnych — uczyniły zadość obowiązkom, wypływającym z przepisów art. 60 O. P.

Celem uniknięcia tego stanu rzeczy, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby urząd skarbowy, w razie braku potrzebnego materiału informacyjnego, zwracał się **bezpośrednio** o dostarczenie informacji o obrotach dokonanych przez przedsiębiorstwa z ich odbiorcami lub dostawcami tylko:

1) do tych firm, w których zbieranie informacji, zostało jemu poruczone, zgodnie z zatwierdzonym przez izbę skarbową planem (§ 77 p. 2 i 90 i. p.),

2) do firm, które w ogóle nie zostały objęte planem zbierania informacji, lecz znajdują się w okręgu urzędu skarbowego.

W przypadkach natomiast braku materiałów informacyjnych, dotyczących odbiorców lub dostawców innych — niż wymienione w ustępie poprzednim — firm, należy o dostarczenie koniecznego materiału informacyjnego zwracać się zawsze do biura informacyjnego izby skarbowej swego okręgu. Biuro to — w zależności od tego czy firma, w której mają być zebrane informacje, znajduje się w jego okręgu, czy też w okręgu innej izby skarbowej zarządzi zebranie informacji we własnym zakresie działania (ewent. za pośrednictwem właściwego urzędu skarbowego), bądź też zwróci się o dostarczenie informacji do biura informacyjnego właściwej izby skarbowej i w ten sposób uzyskane informacje prześle urzędowi skarbowemu.

Postanowienia niniejszego okólnika nie dotyczą jednak przypadków, gdy zachodzi konieczność uzgodnienia przez urzędy skarbowe posiadanego materiału informacyjnego z twierdzeniami zainteresowanego podatnika. W tych przypadkach urząd skarbowy może bezpośrednio zwracać się do każdej firmy o udzielenie informacyj, potrzebnych dla wyświetlenia spornych kwestyj.

W końcu Ministerstwo Skarbu zarządza, aby izby skarbowe, natychmiast po zakończeniu przez biuro informacyjne akcji rozsyłania informacyj za dany rok — zawiadamiały o tym wszystkie pozostałe izby skarbowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

736

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1938 r.

L. D. VI. 13569/3/38

w sprawie postępowania z przepadłymi zapalniczkami i ich częściami zamiennymi.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

Uchylając okólniki z dnia 30 maja 1933 r. L. D. VI. 1994/3/33 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 17, poz. 154) i z dnia 12 lutego 1938 r. L. D. VI.

10261/3/38 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 128), Ministerstwo Skarbu ustala następujący sposób postępowania z zapalniczkami i ich częściami zamiennymi, zajętymi w trybie karnym skarbowym:

1) Zajęte zapalniczki i ich części zamienne oraz kamyczki zapałowe powinny być przechowywane w urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych aż do prawomocnego orzeczenia kary przepadku.

2) Po uprawomocnieniu się kary przepadku:

a) wszelkie zwykłe zapalniczki monopolowe powinny być przesyłane do Grodzkiego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Warszawie, ul. Rymarska 12 (skład dowodów rzeczowych), o ile możności w partiach nie mniejszych, niż 10 sztuk;

b) zapalniczki ze złota i srebra, jak również zapalniczki monopolowe, posiadające części złote lub srebrne (opaski, okucia itp.), należy przesyłać do Mennicy Państwowej w Warszawie, ul. Markowska 18, która potwierdzi odbiór przesyłki;

c) części zamienne do zapalniczek w każdej ilości oraz kamyczki zapałowe w ilości do 100 gm należy zniszczyć protokólarnie w obecności kierownika i jednego z funkcjonariuszów urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych, kamyczki zaś zapałowe w ilości ponad 100 gm należy przesłać do Grodzkiego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Warszawie, ul. Rymarski 12 (skład dowodów rzeczowych).

3) Grodzki Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Warszawie będzie potwierdzał odbiór nadesłanych zapalniczek oraz kamyczków zapałowych i przechowywał je do czasu wydania dalszych zarządzeń przez Ministerstwo Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
o zagubieniu: a) pokwitowań z dziennika specjalnego Nr 1, b) blankietu pokwitowania wzór Nr 4, c) pieczęci od laku z napisem: „Kontrola Skarbowa 1273".

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości o unieważnieniu:

a) pięciu pokwitowań z dziennika specjalnego Nr 1 (wzór Min. Skarbu 791 od Nr 934801 do 934805 włącznie), które zaginęły w okręgu gminy Szydłowiec, pow. koneckiego,

b) kwitariusza wzór Nr 4 blankiet pokwitowania kasowego serii C. Nr 131008, który zaginął w okręgu Urz. Skarb. w Nowym Sączu,

c) pieczęci urzędowej do laku z napisem: „Kontrola Skarbowa 1273", która zaginęła w rejonie Kontroli Skarbowej w Zamościu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 18 listopada 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90,17	89,70
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,31	$5,28\frac{1}{2}$
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	$5,26^{1}/_{2}$	5,24
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	290.14	288.40
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,10	14.00
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	120,60	119,80
Funty angielskie	1 Ł.	25,15	24,99
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,25	99,75
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	10,75	10,40
Korony duńskie	100 K.	112,20	111,35
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	126 28	125,30
Korony szwedzkie . . .	100 K.	129,54	128,55
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	19,60	19,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,10	10,85
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	289,40	290,14	288,66
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,95	90,17	89,73
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99.75
Helsinki	100 Mk.	—	11,10	11,04
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	112,20	111,60
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	25,08	25,15	25.01
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28 09	27.95
Montreal	1 Dol.	$5,26^{3}/_{4}$	5.28	$5,25\frac{1}{2}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	$5,31^{3}/_{4}$	5.33	$5.30^{1}/$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,32	$5,33^{1}/_{4}$	$5\ 30^{3}/_{4}$
Oslo	100 K.	—	126 28	125.62
Paryż	100 Fr.	14.06	14.10	14 02
Praga	100 K.	18,27	18,32	18,22
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	129,20	129,54	128,86
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	—	—
Zurych	100 Fr.	120,30	120,60	120,00
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	93.00	90,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł

